

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **T. T. H. H.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupena Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
sídlem Lidická 960/81, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2024, č. j. OAM-861/ZA-ZA11-HA06-2024, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhá přezkumu v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž jí žalovaný neudělil mezinárodní ochranu pro žádný z důvodů předpokládaných zákonem č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně dne 1. 7. 2024 požádala v České republice o udělení mezinárodní ochrany.
3. K žádosti o mezinárodní ochranu poskytla dne 4. 7. 2024 údaje, z nichž vyplývá, že je vietnamské státní příslušnosti, bez náboženského přesvědčení, apolitická, zdravá. Je vdaná, manžela viděla naposledy v roce 2018, žila s ním asi rok. Má nezletilou dceru narozenou v roce X v České republice. Dcera s ní žije ve společné domácnosti. Poprvé do České republiky přicestovala v roce 2008. Ve vlasti byla naposledy v roce 2015 na návštěvě. Důvodem její žádosti je skutečnost, že dcera v České republice chodí do školy, chce zde s ní zůstat.
4. Pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný s žalobkyní vedl téhož dne. Žalobkyně zopakovala údaje poskytnuté k žádosti. Dodala, že jí dcera byla svěřena do péče. Otec žije v Brně, styká se s ní a platí soudem stanovené výživné. Nechce se vrátit do Vietnamu, neboť dcera se v České republice narodila, má zde kamarády, chodí do školy, ve Vietnamu byla jen dvakrát na návštěvě.
5. Žalovaný zajistil zprávu o Vietnamu věnující se situaci v zemi. Zohledňuje stav k červnu 2024. Žalobkyně doložila rodný list dcery a potvrzení o jejím studiu. Ve správním spise se nachází i opis z evidence rejstříku trestů žalobkyně: bez záznamu. Žalobkyně se s podklady rozhodnutí seznámila dne 21. 8. 2024. Doložila oddací list a rozsudek Okresního soudu v Ostravě ze dne 12. 12. 2023, č. j. 77 Nc 12041/2033-33, na jehož podkladě jí byla dcera svěřena do péče a otcí bylo stanoveno výživné.
6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí usuzuje, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně je legalizace jejího pobytu na území České republiky, neboť momentálně nemá v České republice pobytové povolení a do Vietnamu se vrátit nechce. Dospěl k závěru, že žalobkyni nesvědčí žádný z azylově relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

Obsah žaloby

7. Proti zamítavému rozhodnutí brojí žalobkyně včasnou žalobou. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný se měl zabývat i tím, zda nejsou dány předpoklady pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a učinit v tomto směru příslušné správní uvážení. Žalovaný se omezil jen na konstatování, že „žalobkyně je dospělou, plně právně způsobilou, práceschopnou a zdravou osobou a že její situaci nelze považovat za nikterak mimořádnou“.
9. Z rozhodnutí není patrné, na základě čeho, žalovaný dospěl k závěru, že případ žalobkyně není hodný zvláštního zřetele. Žalobkyně za stěžejní důvod své žádosti označila přítomnost své dcery v České republice, která se zde narodila, chodí zde do školy a byla svěřena do její péče. Tyto skutečnosti žalovanému též doložila. Právě těmito skutečnostmi se měl žalovaný v rámci svého rozhodnutí zabývat. Pokud měl za to, že nejsou způsobilé založit důvod pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, měl svůj závěr v rozhodnutí výslovně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

uvést a stejně tak i úvahy, které jej k němu vedly. Tak se však nestalo. Jeho rozhodnutí proto není přezkoumatelné.

10. Napadené rozhodnutí se zcela zásadním způsobem dotýká nezletilého dítěte. Žalovaný nerespektoval mezinárodní závazky České republiky, ze kterých plyne povinnost vzít při rozhodování, které se týká dětí, v úvahu jejich nejlepší zájem.
11. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Má za to, že při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobkyní a přihlédl k nim. Zároveň shromáždil dostupné adekvátní informace o situaci v zemi původu žalobkyně. Unesl své důkazní břemeno a situaci žalobkyně hodnotil individuálně. Je zřejmé, že žalobkyně se snaží o legalizaci pobytu svou žádostí o azyl, avšak zákon o azylu k takovému kroku neslouží. Udělení humanitárního azylu je jen naprosto poslední teoretická možnost, pro jejíž použití musí být dány zcela mimořádné důvody. Žalovaný konstatuje, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě.

Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
13. Úvodem krajský soud konstatuje, že ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 24. 4. 2025, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek však byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2025, č. j. 21 Azs 85/2025-29 a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Neztotožnil se se závěrem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, když je podle NSS zjevné, že žalovaný se rodinnými vazbami žalobkyně zabýval a dospěl k jednoznačnému závěru, že tyto vazby nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Zabýval se také nejlepším zájmem dítěte. NSS zdůraznil, že považuje za podstatné, že žalovaný existenci dcery žalobkyně neopomenul, a naopak ji ve svém rozhodnutí zohlednil. Zabýval se také možným zásahem rozhodnutí do rodinného života žalobkyně (i její dcery). Ze správního spisu je rovněž zřejmé, že žalovaný v řízení zjišťoval i jiné rodinné vazby dcery žalobkyně a zda by o ni měl kdo pečovat, pokud by žalobkyně dočasně vycestovala zpět do Vietnamu za účelem získání povolení k pobytu. Ačkoliv se tedy stěžovatel ve svém rozhodnutí výslovně nejlepším zájmem dcery žalobkyně nezabýval (v tom smyslu, že by tomu v rozhodnutí věnoval samostatnou pasáž, resp. výslovně zmínil, že posuzuje právě nejlepší zájem dítěte), nelze konstatovat, že by její zájem nezjišťoval a nezohledňoval.
14. Nadto Nejvyšší správní soud podotkl, že povinností při rozhodování zvažovat nejlepší zájem dítěte se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV.ÚS 950/19 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.usoud.cz). Dospěl přitom k závěru, že v řízeních, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na ně pouze fakticky, není zásadně povinností rozhodujícího orgánu přiblížit k nejlepšímu zájmu dítěte, s výjimkou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

případů, kdy pozitivní právní úprava výslovně s ochranou zájmů dítěte počítá. Dcera žalobkyně přitom nebyla sama žadatelkou o mezinárodní ochranu, naopak měla povolení k pobytu na území České republiky, které navíc nebylo závislé na pobytu žalobkyně. Neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni tedy nemá žádný (ani zprostředkovaný) právní dopad na její dceru. Žalovaný proto nebyl povinen se nejlepším zájmem dcery žalobkyně zabývat.

15. Krajský soud má především za to, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Zprávy o politické a bezpečnostní situaci ve Vietnamu považuje krajský soud za zcela dostačující a podložené. Krajský soud má za to, že žalovaný se zcela správně a podrobně vypořádal se situací v zemi původu žalobkyně při zohlednění žalobcem v průběhu řízení uvedených skutečností.
16. Krajský soud poté přezkoumal závěry žalovaného stran nejlepšího zájmu dítěte a požadavků žalobkyně na udělení tzv. humanitárního azylu.
17. Pokud se týče nejlepšího zájmu dítěte, již NSS uzavřel, že žalovaný nebyl povinen se touto otázkou zabývat, když nadto se žalovaný uvedenou otázkou, byť implicitně zabýval. Je třeba zdůraznit v souladu s právním názorem NSS, že *dcera žalobkyně přitom nebyla sama žadatelkou o mezinárodní ochranu, naopak měla povolení k pobytu na území České republiky, které navíc nebylo závislé na pobytu žalobkyně. Neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni tedy nemá žádný (ani zprostředkovaný) právní dopad na její dceru.*
18. Pokud jde o humanitární azyl, není na jeho udělení právní nárok (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003–48). Jeho smysl spočívá v tom, že rozhodující správní orgán má možnost poskytnout azyl v „případě hodném zvláštního zřetele“, tedy v situacích, na něž důvody uvedené v § 12 a § 13 zákona o azylu nedopadají. Správní orgán tak může reagovat na takové situace, které v době přijímání zákona o azylu nebyly jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu předvídatelné a v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004–55). Otázkou, co je v daném konkrétním případě zvláštního zřetele hodné je však na uvážení správního orgánu. Žalovaný uvážil, že do této kategorie případ žalobkyně nespadá a svou úvahu řádně odůvodnil. Krajský soud úvahám žalovaného zcela přisvědčuje.
19. Krajský soud má za to, optikou žalobních námitek, že je třeba souhlasit s právním posouzením žádosti žalobkyně, tedy, že jí uváděné skutečnosti nelze podřadit pod žádný z důvodů poskytnutí mezinárodní ochrany a s ohledem na zjištěný skutkový stav ani pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany. Za situace, kdy žalobkyně ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení soudním netvrdí žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o naplnění podmínek pro poskytnutí jedné z forem mezinárodní ochrany, přičemž v průběhu správního řízení ani nenamítala nic proti podkladům rozhodnutí, nutno dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je správné a zákonné. Podle krajského soudu se žalovaný v dostatečné míře zabýval také podmínkami

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pro udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany, přičemž správně uzavřel, že pro udělení těchto druhů ochrany podmínky u žalobkyně splněny nejsou.

Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Nepřípustná je taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s.

Ostrava 28. listopadu 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.